

Na každého dôjde

Jana vyhodila smerovku a opatrne začala odbáčať na parkovisko. Corsičku mali pár mesiacov, Jana o ňu dbala s láskou.

Stmievalo sa, no bolo vidno, že týpek vo felde za nimi už chce byť v cieli, ďaleko pred Janou a jej opatrnými manévrami. Nalepený na volant a corsičku, snažil sa tlačiť Jane nohu na plyn. Tá však nedbala, veď už sú skoro doma.

Na cestu z práce s milým sa vždy tešila: ako si budú po ceste štebotať, kto mal čo na obed, čo sa pomrvilo a čo vydarilo, pohodová hudbička z rádia, plány na večeru či prorokovanie, ako sa bude ďalej vyvíjať seriál.

Keď vtom: prásk! Týpek vo felde nabral corsičke ľavý bok.

Jana zastala a vypla motor. Čo sa tomu týpkovi porobilo? On ju chcel hádam predbiehať do zákruty, keď odbáča? Smerovka ešte stále blikala... zrejme si ju nevšimol. Jana si už-už chcela odopnúť pás, že pozrie von, aká je situácia. Vtedy zistila, že týpek zdrhá. Obišiel ju sprava a poriadne šliapol na plyn.

Sto čertov. Jane sa zatmelo pred očami, obraz sveta podskočil.

Takúto ju, veru, jej Juraj nepoznal. Srdečná Jana náhle zmizla. Namiesto nej sedela veľa Juraja pani Pomsta.

Pani Pomsta otočila kľúčmi, konečne sa so Všivákom poráta ako sa patrí. Drapne ho pod krk, dnes udrela jeho posledná hodina.

„Čo robíš? Nechaj to tak! Hej!“ Juraj márne kričal a s hrôzou pozeral pred seba na cestu.

Pani Pomsta už mala plyn na podlahe.

„Jana! Spoma! Chceš nás zabiť?!“

Anjel Strážny na zadnom sedadle si zacvakol pás. *No nazdar, ešte ty si nám tu chýbala.*

Janin Anjel má dnes voľno, zaskakuje on, neborák. A teraz aby oboch pred hentou odhodlanou semetrikou ratoval.

Pani Pomsta na neho fľochla cez spätné zrkadlo. *Čuš, lebo ťa vysadím.*

Všivák na to poriadne dupol a stratil sa v uličke vľavo. Bez smerovky.

„Jana! Stoj! Počuješ?“ márne volal Juraj.

Pani Pomsta sa len uškrnula

„Zbláznila si sa? Jana!“

Keď sa corsička s pišťaním pneumatík vrátila do uličky, Všivákovho auta nebolo nikde. Anjel Strážny si poriadne vyfúkol.

„Čo týmto chceš dosiahnuť? Stoj už, preboha!“ Juraj bol ešte stále na ihlách.

Pani Pomsta kalkulovala: nech je felda akákoľvek rýchla, na koniec ulice by to Všivák nestíhol, uzrela by ho.

Všivák niekde odbočil. V šere si očami šelmy premerala brány po celej ulici. Jedna veľká firemná dokorán. Pani Pomsta sa chladnokrvne zacerila, Anjel Strážny zdúpnel.

„Konečne! Už som si myslel, že...“ s úľavou začal Juraj.

Pani Pomsta zaradila spiatočku. Dupla na plyn.

„Jana! Čo robíš?!“ zaskučal Juraj.

Všivák práve vypol motor, aby nebolo vidno zadné svetlá.

Ale pani Pomsta ich videla. Veru videla ich, nozdrami potiahla vzduch. Bol nasiaknutý strachom Všiváka.

„Prídeš za ním a čo?! Čo od toho čakáš?“ Juraj sa snažil prebudiť Janinu racionalitu.

Mám ťa, ty pes! Pani Pomste sa na tvári usadil krvilačný výraz.

„Hádam sa s ním nechceš naťahovať?“

Všivák si to pichol medzi dve autá, dúfal, že ho prehliadne. Už bol vonku, za chrbtom betónový plot, krčil sa za feldou a pozeral na pani Pomstu bľiacu Jane z očí.

Juraj vyšiel teda z auta tiež, čo už s ňou, so ženskou nepodarenou. Neznášal hazard na cestách. Čo keď niekto vbehne zrazu pod kolesá?

Tak-tak. pridal sa k Jurajovi Anjel Strážny. *Vieš, Pomstička, že ten tvoj Všivák má hasák? Vieš, že je mocnejší ako Jana? Vieš to? Váž svoje kroky, nech to za teba nemusím hasiť!*

Všivák chodil zľava-doprava ako lapená šelma v ZOO, oči vytreštené. V ruke zvieral makovník, nechápavo naň pozrel, akoby čakal, že drží aspoň kalašnikov. Otriasol sa a divo z makovníka začal odkusovať.

Anjel Strážny si zastrčil hasák pod krídlo a v duchu soptil, že prišiel takto o večeru.

Pani Pomstu premohol Janin prízemný ľudský tlkot srdca a Jurajov napajedený hlas. Pomaly začala miznúť.

„Čo to malo znamenať?!“ vybafla Jana. „Prečo ste zdrhlí?! Toto sa robí? Jazdíte ako šialenec, narazíte do mňa a zdrhnete? Toto sa robí?“

„Šak sa nič nestalo! Nič tam nemáte! Šetko je v poriadku!“

„V poriadku?! Vám sa zdá v poriadku zdrhnúť z miesta zrážky?!“

„Šak sa nič nestalo!“

„Prečo ste teda zdrhlí?“

„Sa ponáhľam do práce, tuto robím, musím ísť.“

„To je dôvod, aby ste jazdili ako blázon a ešte sa aj nezodpovedne zachovali?!“

„No a čo odomňa chcete? Šak sa nič nestalo!“

„Tak sa hádam aspoň ospravedlníte, nie?“

„Tak pardon, teda,“ odhryzol si z makovníka, už ostala sotva tretina.

„V poriadku. Majte sa.“

Jana sa vrátila späť do auta, naštartovala a šla domov.

Vtom si uvedomila, že Juraj je našťvaný ako ešte nikdy. Na ňu, úbohú Janu, lebo vraj ich chcela oboch určite zabiť, len kvôli týpkovi s makovníkom.

Ani nevie, čo to do nej vošlo. Toto ale strpieť nemôže. Spravodlivosť musí byť. Ospravedlnil sa, predsa. Mohol jej byť otcom, takýchto aby ona musela ešte vychovávať.

Spravodlivosť. Hútala Jana v posteli, Juraj bol ešte stále ofučaný.

Božinku, veď čo ak bol opitý?!

Preto zdrhal!

Preto ten makovník!

Preto sa jej snažil zbaviť! Čo ak najbližšie zrazí dieťa na prechode? Jana bola nespokojná, mala radšej zavolať políciu.

Pani Pomsta si povzdychla. Poľuje na Všiváka už takmer rok. A furt nejaká Matka Tereza s Anjelom Strážnym sa jej pletie do cesty. Prezrela si niť osudu. O týždeň Všivák oškrie auto hrubokrkému vyhadzovačovi z bordelu. Po troch rokoch neúspešného pátrania ho vyhlásia za úradne mŕtveho. Konečne si pani Pomsta vyškrtne Všiváka zo zoznamu. Pôjde si niekam kosti vyhriať. Niekam, kde je pekne, teplúčko. Pôjde do pekiel pozrieť Všiváka. A potom začne poľovať na Hrubokrkého.